

dybere, at den er en virkelig Væsenforskiel, og det en Væsenforskiel i Opfattelsen saavel af Betydningen af den Opgave, der bør stilles Hæren og Flaaden i Forsvaret, som ogsaa i Opfattelsen af, hvilken Betydning det har for Landet, at Hær og Flaade saa snart som mulig sættes i Stand til at løse de Opgaver, de skulle løse. For Flaadens Bedkommende synes det vel, som om Flertallet og Mindretallet ere enige om den Opgave, der bør stilles den, nemlig saa godt som muligt at fikke os Serredømmet i vore nærmeste Farvande; men der er den væsentlige Forskiel mellem Flertallet og Mindretallet, at Flertallet efter sin Opfattelse sætter Tilveiebringelsen af de Skatteforudsætninger, det lægger Bægt paa, hvorend Tilveiebringelsen af selve Flaadens Materiel, medens Mindretallet mener, at det virkelig skyldes Landet, at disse paatrængende Foranstaltninger til Flaadens Udvikling ikke udsættes af noget som helst Hensyn af den Slags. For Hærens Bedkommende er Forskiellen mellem Flertallet og Mindretallet vistnok endnu større. Det ses ikke tydeligt af den Betænkning, som her foreligger; men da der i den er henvisst til Betænkningen fra ifjor, er det naturligt at søge de Oplysninger, der mangle, i Afstykkerne fra ifjor, og man vil da se, at det ærede Flertal tiltænker Hæren en helt anden Opgave end den, Mindretallet foreslaar. Naar man nemlig ser paa Forholdet, kan det i det Mindste paa mig ikke gjøre andet Indtryk, end at den Opgave, som det ærede Flertal stiller for Hæren, nærmest er denne, i Trede's Dage at være en Institution, gennem hvilken Ligheden og den almindelige Bærnepligt bliver gennemført; og dernæst, saaledes som ogsaa utrykkelig udtalt i den paagældende Betænkning, et Bærn for den almindelige Stemmeret, medens den lige overfor Tjenden, naar han trænger ind i Landet, kun skal sættes i Stand til at gjøre en svag og kraftsløs Protest. Det er derfor naturligt, at det ærede Flertal gennem sin Betænkning er kommet til at lægge Hovedvægten paa at gjøre Tjenestebyrden, de personlige og de finansielle Offre, saa smaa som muligt, men Følgen deraf er ogsaa ganske vist bleven, at Hæren efter Flertallets Forslag ved Hensyn til Størrelse, Uddannelse, Jørelse og Disciplin synker ned til saadanne smaa Dimensioner, at den ganske vist bliver stærk nok til at værne om den almindelige Stemmeret, som Ingen vil anbringe, men derimod umuligt vil kunne yde noget Forsvar imod saadanne Hære som den, vi maa tænke os at komme til at kæmpe imod. Mindretallet mener derimod, at det er en større Opgave, der bør stilles til Hæren. Det tror, at det, der bør fordras af Hæren, er, at den i Krigens Dage kan møde til en mandig og alvorlig Kamp for Fædrelandets Ære og Eksistens og gjøre sit Bæste for at føre denne Kamp saa længe som muligt. Netop fordi Min-

retallet stiller denne Fordring, er det ogsaa viligt til at støtte de Forslag, der gaa ud paa at bevare Hæren i en Størrelse omtrent som den nuværende, at fikke Soldaternes Uddannelse, at fikke Hærens Jørelse, naar den saar lige overfor Tjenden, at stille den under saadanne Forhold, at den har Tryghed for sikkert at kunne finde, hvad den behøver for at føre Kampen videre, saaledes at den har Frihed til at søge Tjenden, hvor som helst han viser sig, samt at den, naar Seiren ikke strax maatte knytte sig til dens Faner, kan finde et Sted, hvor den faar Tid til at rette sig for atter at kunne gjenoptage Kampen. Dette er Mindretallets Standpunkt lige overfor Hæren, og det er af den Grund, det har troet at burde udtale sig, som det har, og at lægge stor Bægt paa en forstændig og skyldig Gjemmensførelse af vort Forsvar, en Gjemmensførelse, som man mener ikke vil være kjøbt for dyrt, selv om man derfor skulde gaa til saadanne ekstraordinære Foranstaltninger som en overordentlig Stat. De Forslag, der foreligger fra den høie Regjering, maa Mindretallet betragte som forstændige og naturlige Led i hele den Plan, som man mener bør lægges til Grund for vort Forsvar, og derfor tillader jeg mig paa de Medlemmers Vegne, der høre til Mindretallet, at anbefale Lovforslaget med de af os dertil stillede Ændringsforslag.

Krigs- og Marineministeren (Saffner). Den ærede Vidfører for Flertallet begyndte sit Foredrag i Dag med den Udtalelse, at det Forslag af Flertallet, som ifjor var vedtaget her i Thinget, ikke havde udovent den ringeste Indskyldelse paa det nuværende Lovforslags Affattelse, ligesom Ministeren heller ikke i den Konference, han havde hadt med Udvalget, havde fundet sig foranlediget til at gaa ind paa en Drøftelse af Flertallets ifjor opstillede Forslag, som i alle væsentlige Punkter falder sammen med det Forslag, som Flertallet har opstillet i Aar. Dette er fuldkommen sandt. Lovforslaget er meget uligt det Forslag, som det ærede Flertal ifjor fremsatte, og just paa Grund af denne Ulighed fandt jeg, at det ikke vilde være til nogen Nytte, om jeg i Konferencen med Udvalget havde indladt mig paa Drøftelsen af Forslag, paa hvilke jeg forud vidste, at jeg ikke kunde gaa ind. Men dermed maa det ingenlunde være sagt, at det, som Flertallet ifjor foreslog, ikke har været Gjenstand for Krigs- og Marineministerens, for Regjeringens særlige Overveielse. De nævnte Forslag med Alt, hvad der derom er udtalt i Motiverne, have været gjorte til Gjenstand for en nøie Overveielse, men Resultatet deraf har været, at man ikke har kunnet slutte sig til dem og ikke har kunnet fremkomme med en anden Plan end den, der iaar foreligger. Paa eet Punkt maa jo den ærede Vidfører for Flertallet indrømme, at Ministeriet har imødekommet Flertallets Forlangender fra ifjor, nemlig ved at